

BRÁNA

měsíčník sboru Českobratrské církve evangelické
v Praze-Braníku

XX. ročník

číslo 6/červen 2014

VÍTEJTE!

Pravidelný sborový program

Neděle	9.30	bohoslužby (<i>první neděli v měsíci rodinné, třetí neděli vysluhována sv. Večeře Páně</i>)
	14.30	bohoslužby „Pražské společenství Kristovo“
Úterý	7.30	modlitební setkání
	8.08	společné čtení knihy (<i>Rick Joyner – Poslední bitva</i>)
	18.00	kurs hry na ukulele pro začátečníky
	18.30	mládež
Středa	15.00	biblická pro maminky s dětmi
	16.30	mladší dorost
	18.00	biblická hodina
Čtvrtek	20.00	PoMlaSG (<i>každý 2. a 4. čtvrtek v měsíci</i>)
Pátek	15.30	předkřestně-konfirmační příprava
	17.00	starší dorost

Úřední hodiny faráře Jaroslava F. Pechara:

úterý 14.00–17.00, jinak po předchozí domluvě

Sbor Českobratrské církve evangelické

Modřanská 1821/118, 147 00 Praha 4-Braník

Telefon: 244 461 037

E-mail: branik@evangnet.cz

Číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symboly:

111 křesťanská služba

222 salár

333 dar

444 Jeronýmova jednota

555 nepálský student

888 přístavba

web: <http://branik.evangnet.cz>

O ČEM JEDNALO STARŠOVSTVO

Zápis z 747. schůze staršovstva konané v pondělí 9. června 2014

Přítomni: Pechar, Drápal, Chadima, Mazný, Plhák, Slabý, Stralczynská, Zvánovcová, Žilková, Hoznauer

Omluveni: Bruncko, Dus, Holý, Novotný

Biblický úvod: J. Zvánovcová – 1Tm 2,1–4 o modlitbě za vládce. Modlitba.

Příští schůze staršovstva bude 2. pondělí v září, tedy 8. září 2014.

Přístavba

Předpokládáme, že do konce června budeme mít všechny potřebné dokumenty k žádosti o územní rozhodnutí. To bychom mohli dostat do konce prázdnin.

Finance

Je zaplacen personální fond a repartice.

V neděli 8. 6. při svatodušní celocírkevní sbírce na Diakonii ČCE (určeno na česko-německou školku v Chebu) bylo v našem sboru vybráno 4 770 Kč, které odešleme.

Bohoslužby a další akce

- 22. 6. bude kázat J. Holý
- 29. 6. bude kázat J. Pechar a proběhne požehnaní vedoucím táborů.
- 6. 7. bude kázat Dagmar Ondříčková
- 13. 7. bude kázat Sam Hejzlar
- 20. 7. bude kázat Tomáš Bísek
- 27. 7. bude kázat Martina Lukešová
- 3. 8. bude kázat Věra Hájková
- 10. 8. bude kázat Ladislav Mečkovský
- 17. 8. bude kázat Sam Hejzlar
- 24. 8. bude kázat Romana Čunderlíková

Nástěnku u vchodu do kostela dle návrhu D. Vávry zařídí I. Plhák. Společná modlitba Páně.

Zapsal A. Slabý

SVATODUŠNÍ SVÁTKY

Svatodušní zamyšlení Lud'ka Rejcherta z roku 2000

O Duchu svatém má leckterý křesťan představu, že to je „něco“, jakási boží energie, která se v Církvi objevuje v mezních situacích. Musím nesouhlasit: Duch svatý je „Někdo“, tedy osoba. Energie přece nemůže utěšovat, napomínat, přimlouvat se, či uvádět ve „všelikou pravdu“, jak to čteme v evangeliu. Duch svatý je však osoba z celé svaté Trojice nejméně uchopitelná jakoukoli naší rozumovou či poznávací kategorií. Však Pán Ježíš o něm mluví v souvislosti s vanutím větru: „Vítr vane kam chce, jeho zvuk slyšíš, ale nevíš, odkud přichází a kam směřuje. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha.“ (J 3.8). Přesto Duch svatý je tím, který jedná a působí v životě křesťana. Jestliže o našem Pánu Ježíši Kristu vyznáváme, že „byl počat z Ducha svatého“, pak jakási analogie se nabízí i při „počtí“ naší víry: tu nemáme ze sebe, ze svého náboženského založení. Její skutečný počátek je v Duchu svatém. Je to prostě jeho „zásluha“, div jeho moci, že my hrdopýškové a paličáci pokorně nad sebou uznáváme Pána Krista jako poslední autoritu. Reformátor Martin Luther to geniálně prostými slovy, které vydají za celé knihovny „duchovní literatury“ vyjádřil ve svém Menším katechizmu: „Věřím, že můj rozum a mé síly nestačí, abych v Ježíše Krista, svého Pána, uvěřil a mohl k němu přijít, ale že Duch svatý mě skrze evangelium povolal, svými dary osvětil a v pravé víře posvětil a utvrdil. Stejně tak povolává, shromažďuje, osvěcuje, posvěcuje a v jediné pravé víře v Ježíše Krista utvrzuje všechnu křesťanskou církev na zemi.“

Prostě je to tak: bez Ducha svatého bych nikdy neuvěřil. A bez něho by se celá Církev už dávno rozpadla v nejrůznějších názorových odlišnostech a „módních trendech“. Ale ten mocný „Někdo“, který se nedá spoutat a je svobodný jako vítr, nás utvrzuje nikoliv v našich názorech a pravdičkách, ale „v jediné pravé víře v Ježíše Krista“. Stále znovu nad tím žasnu. Bez Ducha svatého si ostatně nedokážu představit, že je vůbec možné v dnešní postmoderní době, aby kázání evangelia v mém ubohém provedení zasáhlo tak odlišné posluchače. A přece se to děje – Bohu díky.

**Duchu svatý, Utěšiteli a Přimlouve, jaká je to úleva vědět,
že Ty sám jsi převzal poslední zodpovědnost
za působení dobré pravdy v lidském srdci!**

HUDEBNÍ NEŠPORY

V neděli 18. května (neděle „Cantate“) se v branickém kostele konaly hudební nešpory. Na počest dvacátého výročí existence branického pěveckého sboru a komorního orchestru, jako poděkování těm, kdo léta hráli, zpívali, dirigovali, i těm, kdo se připojili teprve nedávno. Vzpomínka na každoročně se opakující předvánoční a velikonoční účinkování v prochladém kostelíku v západočeském Stebně – i v teple doma, v Braníku.

Hudbou nás potěšilo 25 účinkujících. Někteří přecházeli ke svým hudebním nástrojům a po zahrání skladby se znovu vraceli mezi zpěváky.

Kantáta Lud'ka Rejcherta o Máří Magdaleně dojala některé posluchače až k slzám.

JIŘINA ADAMCOVÁ

Z rozhovoru Zdeňka Kříže s Jiřinou Adamcovou pro časopis *Nota Nebe* (dříve *Bratrstvo*)

Jiřina Adamcová (narozena 6. 6. 1927) — Akademická malířka a grafička
Navštěvovala reálné gymnasium v Kyjově. V letech 1946–1951 studovala na Akademii výtvarného umění v Praze, v grafické škole prof. V. Pukla. Pracuje v oboru ilustrace, grafiky, monumentálních technik a malby. Kromě grafiky se od roku 1964 věnovala i tvorbě pro architekturu, zvláště mozaice. Je autorkou více než 30 realizací v interiérech a veřejných prostorách. Nejznámější je kamenná mozaika v metru A – stanice Želivského. Uspořádala čtyřicet samostatných výstav.

■ *Naše téma je „obraz a text„*

To já řeším, zrovna teď nejaktuálněji, ale má to svojí historii a počátek v dětství. Text, literatura, básně, vždy jsem to všechno měla úžasně ráda. Tatínek byl kantor na vesnici a jeho láska byla literatura. Měl krásnou, bohatou knihovnu. Tak já, když jsem vyrostla z Andersenu, verneovek a obecně té literatury pro děti do desíti let, jsem velice záhy vpadla do tatínkovy knihovny.

■ *A propojení obraz a text?*

To přijde samo, tak nějak organicky. Měla jsem období, kdy jsem dělala tzv. texto-kresby (tak jsem tomu říkala). Poměrně složité kompozice propojené s textem. Většinou to byla poesie, ať už nějakých básníků, nebo mé vlastní věci. Po akademii jsem začala existovat jako bytostný ilustrátor ve studiu Bratři v triku.

■ *Jak probíhá tvorba?*

Když vymyslím nějaké téma, tak takové, které je štěpné, tedy bohaté na to, aby se s tím člověk zabýval dlouho, třeba léta.

■ *Jaká jsou Vaše témata?*

No právě. Já v podstatě posledních 20 let, až na výjimky jako třeba poesie, nedělám jiné téma než Starý a Nový zákon. Je to pro mě bezdná studnice. Tam to všechno je.

■ *Proč právě Bible?*

... to poslání ke mně přišlo už strašně dávno. Nicméně evangelík to má neobyčejně těžké v tomto směru. Já jsem evangelík od kolébky. Tatínek byl evangelík, maminka potom také. On byl ještě rodově zakotven, pak byl i laickým kazatelem v Kyjově na Slovácku, kde jsme žili. Mám schovanou jeho Bibli, kam si dělal poznámky, zaškrtoval kázání. A to je naprosto úžasná věc.

■ *V jakém smyslu to má evangelík těžké?*

Protože výtvarné umění, když si odmyslíte abstrakce, tak není jako u katolíků. Obzvláště figurativní malby, které já dělám. U katolíků je to něco základního, taková „sestra“ liturgie.

■ *Máte na mysli to zobrazování?*

Ano, samozřejmě. Ty kulty, je to všechno propojené, nemohlo by to samostatně existovat. Říkám katolíci, ale tak to mají i jiná náboženství, například buddhismus. Vlastně celý středověk, jsou toho plné katedrály. A reformace to celé vymetla. V Reichsmuseum v Amsterdamu je celé jedno oddělení „zůstatků“, toho, co zbylo „pod stolem“, když se rozbíjelo. A vezměte si to u nás: potoleranční kostely. Jsou holé, strohé, pouze text. V takovém kostele jsem vyrostla. Byly tam jen texty ze Starého zákona.

■ *Pouze verše...*

A teď si vezměte, že vy to chcete nějak řešit, zobrazit, vyjádřit... To je velké dobrodružství. Je to složité. V 80. letech jsem dělala velké ekologické cykly. Ale náboženské téma? Já se strašně bála. Říkala jsem si, že jsem jen malý mravenec, neumím a nemůžu. Nehledě na to, že jsem ani nedoufala, že by to někam mohlo přijít. To se nedalo vůbec vystavit...

■ *Ale přece jen Vás to přitahovalo.*

Neodolatelně, protože to byl můj duchovní život. ... ani nevím jak dlouho to trvalo. První, na co jsem se začala odvažovat, byly Žalmy. Víte, naše generace znala Žalmy nazpaměť. První takový cyklus jsem si udělala pro sebe, do šuplíku samozřejmě. Pak jsem si udělala cyklus z Nového zákona na text „já jsem dveře“. Dělal jsem linoryty. Nejde tam nic ošálit, musí to být vymakané, každý centimetr. Nemůžete se mýlit, opravovat. Je to náročná technika. To bylo koncem 80. let – naštěstí jsem to mohla zakrátko vystavit: přišla Sametová revoluce. To byl cyklus Zázraky – příběhy: uzdravení, nasycení zástupů. Velké grafické listy. Stylizované, nepředstavujte si to jako ilustrace. Spíše se jednalo o „přetavení do grafiky“.

■ *Přijetí dobré?*

Ano, po téhle stránce to bylo pro mě velice důležité, že jsem vlastně ztratila ten strach. ■

Vernisáž výstavy Jiřiny Adamcové 21. 5. 2014 Ze zahajovacího proslovu Kornélie Kovářové

Kdybychom měli charakterizovat expozici Jiřiny Adamcové jedním slovem, mohli bychom kromě slova Vzkříšení použít také slovo setkávání. Její obrazy vznikají setkáním různých stylů, postupů a motivů, a nakonec i jejich hlavní téma je setkání, totiž to poslední, definitivní, po kterém už nikdy nepříjde žádné bolestné loučení.

Setkávání a propojování doposud cizorodého a nespojitého bývá pokládáno za jeden ze znaků postmoderního umění. V tomto smyslu je cyklus malířky Jiřiny Adamcové jistě jeho projevem. Setkávání ovšem v jejím díle není výsledkem nějaké nezávazné hry, ale nejhlubším zdrojem její tvorby a zároveň čímsi vyšším, k čemu odkazuje.

To, co zaujme diváka na první pohled, je setkání starého a nového. Autorka sáhla k jednomu z nejslavnějších děl českého středověkého umění, k deskové malbě Vzkříšení Kristovo od Mistra Třeboňského oltáře. Není bez zajímavosti, že tento obraz vznikl kolem roku 1380, tedy jen několik let poté, co byla dokončena první gotická přestavba kostela u Martina ve Zdi, v němž se právě nacházíme. Mohl tedy být klidně instalován do právě rekonstruované stavby, avšak nestalo se tak, svůj domov našel v kostele svatého Jiljí augustiniánského kláštera v Třeboni. Dnes ho můžeme obdivovat v Anežském klášteře Národní galerie.

Cyklus také představuje ukázkou zdařilého setkávání výtvarných postupů. To nijak nepřekvapuje u autorky, která se věnovala ilustraci, grafice, malířství, mozaice i různým monumentálním technikám. Rytmické střídání kresby a malby vytváří dynamiku obrazu a zároveň naznačuje cosi z hlavního tématu cyklu: vždyť věčný život je něčím, co oko nevidělo a ucho neslyšelo, čeho zatím vnímáme jen obrysy, útržky, které se jen občas rozsvítí plnou barevností a názorností.

Tím se dostáváme k jednotlivým motivům. Je potřeba mít na vědomí, že křesťanská víra ve vzkříšení vyrůstá ze setkání Krista s jeho učedníky. To je

v cyklu znázorněno Kristovými rukama, které na sobě nesou stopy po ukřižování, žehnají učedníkům a místy dokonce naznačují gesto Pantokratóra při posledním soudu. Ruce tu ovšem mají ještě širší význam. Kromě toho, že podtrhují totožnost Ukřižovaného se Zmrtvýchvstalým, jsou také obecně srozumitelným symbolem shledání a uvítání. Podané, kynoucí, objímající ruce odkazují k setkání v Božím království, které již nebude ničím ohroženo a narušeno.

Příznačné je, že se malířka nikdy neodvažuje zobrazit celou postavu; vidíme pouze její útržky, které se jakoby vynořují z nicoty. Podobně to kdysi ve své vizi vyjádřil prorok Ezechiel – lidské kosti obrůstají masem a spojují se v jeden celek. Tento celek je pro věřícího ovšem zatím jen předmětem víry, nikoli vidění. Nevíme, jakou podobu bude mít vzkříšené tělo a budoucí věk. Bible nás v tomto ohledu ponechává v nevědomosti. Když se Ježíš zjevoval svým učedníkům, nabízel jim sice, aby se ho dotkli, ale pak jim náhle zmizel. Samotné Kristovo vzkříšení není v Novém zákoně nikde popsáno, to až apokryfní Petrovo evangelium líčí, jak Kristus povstal z hrobu a vystoupil na nebesa. To se pak stalo inspirací pro umělce, kteří se nespokojili s biblickým mlčením v této věci a pokusili se Kristovo zmrtvýchvstání zobrazit; mezi ně patří i zmiňovaný mistr Třeboňského oltáře. Český novozákoník J. B. Souček ovšem upozorňuje, že vzkříšení je nefotografovatelné; a malířka k tomu dodává: také nezobrazitelné. Ve své umělecké imaginaci se jakožto evangelická autorka věrná biblickému svědectví neodvažuje jít o moc dál za biblické výpovědi.

Tato zdrženlivost je ovšem motivována také vědomím, že vzkříšení z mrtvých je vyznáním navzdory. Vzkříšení nelze zvěstovat ani malovat lacině, je to víra proti všemu, co zakoušíme, je to naděje v slzách nad smrtí, která sice v Kristu ztratila svůj osten, ale prozatím je pro nás trpkou realitou. Všimněme si, že vzkříšený Kristus je zahalen do červené, která symbolizuje dvojnácnost křesťanské existence: na jedné straně je to barva královská, odkazující ke Kristově vládě nad všemi mocnostmi zmaru a smrti; na druhé straně je to barva krve: Kristus sice smrt překonal, ale právě svou drahocennou krví. Můžeme říci: Kristus vládne světu, který prozatím ještě krvácí mnoha ranami.

Cyklus Vzkříšení je rovněž setkáním malby a kresby s textem a hudbou. Ani toto setkání není náhodné. Autorka sděluje výtvarným projevem to nejzazší, co je možné, a poté pokorně ponechává prostor slovům, která se mohou nyní pokusit vystihnout nevystižitelné. Citáty z bible a křesťanské tradice tu nejsou jen doplněním výtvarného díla, ale zároveň, jak uvidíme, jeho interpretací, stejně jako je obraz naopak interpretací textu.

„Já jsem vzkříšení i život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít,“ říká Ježíš zarmoucené Martě, které zemřel její bratr Lazar. Všimněme si: Vzkříšení tu není děj či stav, který bychom mohli popsat nebo zobrazit. Vzkříšení je Kristus sám. Setkání s ním přináší život. Víc vědět ani vidět netřeba. Temná nevědomost zaznívá i z Pavlovy velepisně lásky: „Nyní zajisté vidíme v zrcadle a skrze podobenství, ale tehdáž tváří v tvář.“ Cyklus Jiřiny Adamcové je o tom významným svědectvím.

Autorčiny citáty z křesťanské tradice v sobě rovněž obsahují setkání tmy a světla, smutku i naděje. Sv. Jan od Kříže se svěřuje: „Já o studnici vím, jež vody rozlévá i v temné noci.“ Podobně hovoří i Jan Amos Komenský: „V své rozličné úzkosti jinam zření nemám, než k Bohu na výsosti, tam oči pozdvihám.“ A přímo jako krédo umělkyně můžeme číst následující Komenského verš: „Proto tu naději mám, Pán můj že mou práci, v níž se věrně vydávám, k slávě své obrací.“ Smíme tedy doufat, že nejen nás samotné, ale snad alespoň část našeho životního díla Bůh obrátí ke své slávě a nenechá ho padnout do nicoty a zapomnění.

Kde však ani slova nestačí, může nastoupit ještě hudba. Proto i ta má své místo v cyklu Vzkříšení – vidíme varhany, noty a text písně. Těžko bychom hledali známější oslavu Krista zmrtevýchvstalého, než Händelovu píseň: Bud' tobě sláva, jenž jsi z mrtvých vstal, smrt již nemá práva, vítěz tys a král. Také ve volbě této písně se ukazuje, že v centru pozornosti malířky nakonec není vzkříšení, ale Ten Vzkříšený. Věřím, že k setkání s ním nám může napomoci i velkolepý cyklus Jiřiny Adamcové. ■

NOC KOSTELŮ – ČEMU VĚŘÍME

V pátek 23. května jsme se připojili ke stovkám sborů a organizací, které otevřely dveře kostela, modlitebny, kapličky těm, kdo se chtěli jen tak podívat, jak to uvnitř vypadá, získat další razítko do kartičky návštěvníků, nebo hledat odpověď na nejrůznější otázky. Máme radost z toho, že vzrůstá počet těch, kdo setrvávají delší dobu, ptají se, diskutují.

Děti nejvíc zaujaly varhany. Píšťaly, ze kterých se dá vyloudit zvuk i jen tak pusou. A: „Jé, ono se na to dá hrát i nohama!“

Každý zájemce dostal tištěného průvodce, ve kterém byly uvedeny otevřené kostely i s fotografií, mapa, dopravní spojení, program. Náš sbor měl připraveny tři vstupy: Kdo jsme? Co děláme? Čemu věříme?

Možná, že i pro pravidelné návštěvníky bohoslužeb by mohla být užitečná část „Čemu věříme“, kterou připravil farář Jaroslav Pechar:

ČEMU VĚŘÍME...

Tahle otázka má několik stupňů. Ten úplně základní se ptá po našem vyznání jakožto křesťanů. Tady jsme na jedné lodi s katolíky, s pravoslavnými, anglikány, baptisty, luterány, kalvinisty ... Mohl bych vyjmenovat všechny křesťanské církve a je jich na stovky, možná na tisíce, protože jen v ČR působí zhruba 30 různých církví a křesťanských společenství.

Všechny tyto skupiny spojuje základní vyznání: Ježíš Nazaretský je Boží Syn, který přišel na tento svět, zemřel na kříži za naše hříchy, třetího dne vstal z mrtvých, čekáme jeho druhý příchod, který bude znamenat zlom v dějinách.

Je zásadní říct, že toto vyznání je naprosto zásadní, klíčové a centrální; a to, že je zásadní, klíčové a centrální, na tom se všichni katolíci, evangelíci, pravoslavní atd. shodnou. Tohle stojí zato zopakovat. To, co všichni křesťané považují za zásadní to také všichni uznávají. To, v čem se liší, jsou vždycky záležitosti druhé či třetí kategorie.

Teď tedy mohu mluvit o dalších stupních, ale opakuji jako předesílku: jsou to všechno věci, které i my sami prohlašujeme za druhořadé. Ostatní církve bereme jako sesterské, jako jiné způsoby následování Krista ukřižovaného a třetího dne vzkříšeného. Kupříkladu je pro evangelickou tradici důležité „slovo“. Intelektuální přístup. Rozumové pochopení problému. Jsou jiné církve, kde je větší důraz na prožitek. Jiné zdůrazní liturgii. Když v katolickém kostele kněz místo kázání řekne „zamysleme se v tichosti nad přečtenými slovy evangelia“ a po minutě pokračuje v liturgii mše, nikdo v kostele neřekne ani popel a bude to úplně v pořádku. Kdybych totéž udělal na kazatelně já, bude z toho poprask. Evangelíci přicházejí do kostela především na kázání. Čekají jasný a srozumitelný výklad Bible. Kázání může mít klidně deset dvacet třicet minut, dříve bývala kázání i hodinová a delší! Rekord v délce proslovu v Guinesově knize rekordů má evangelický kazatel, který nepřetržitě mluvil 35 hodin.

Z tohoto důrazu vyplývají nejrůznější důsledky. Třeba to, že evangelická církev přitahuje spíše intelektuály, lidi, kteří rádi a dlouze o věcech hovoří, promýšlejí je z různých úhlů. S vděčností přijímáme existenci jiných církví, které dokáží oslovit lidi toužící po náboženském prožitku. Tohle neumíme, neděláme. Když se v naší církvi pořádají duchovní cvičení (exercicie), zveme si na to lektory z jiných církví – katolíky, husity... Ale naopak, je-li třeba nějaká přednáška, je velmi často jako první osloven nějaký evangelík.

To podstatné mají všichni křesťané společné – víra v Ježíše Nazaretského, který byl ukřižován, umřel, byl pohřben, třetího dne vstal z mrtvých a znovu přijde soudit živé i mrtvé... Takhle to vyznávají všichni křesťané při křtu.

Rozdělili se v druhotných důzazech a je trapné, hloupé a nepraktické, že přitom rozdělili do různých organizací. V Praze to není tak zřetelné, ale v menších obcích to bije o oči, že se tam schází v jednom kostele katolíci, v druhém evangelíci a někde v pronajatém sále třeba Církev bratrská nebo Metodisté. Pokaždé přijde nanejvýš pár desítek lidí, ale neumějí se dohodnout na jednom společném shromáždění.

Proto je tu tzv. ekumenické hnutí, které se snaží tyto rozdíly nějak překonávat.

Bylo dosaženo několika důležitých dohod. Církev si vzájemně uznávají křest. Je-li kdo pokřtěn u katolíků či evangelíků – ti druzí automaticky věří, že všechno proběhlo, jak má. Křest je platný.

O stupeň horší je to s eucharistií (svatou večeří Páně), přijímáním. Tady si platnost uznávají vzájemně na jedné straně katolíci a pravoslavní a na straně druhé evangelíci, tedy v praxi všechny ostatní církve. S vzájemnou shodou mezi těmito „tábory“ je to složitější.

Řada dalších rozdílů je sice tradičních, ale v praxi nedělají žádné problémy – to jsou ty balíky otázek okolo Panny Marie a vůbec svatých, otázka Mistra Jana Husa a husitství, Bílá Hora, Jan Sarkander a vůbec otázka násilné rekatolizace – to všechno jsou otázky, které jsou tématem buď velmi odborných diskusí, nebo naopak propagandistických výkřiků z té či oné strany. Reálný význam nemají.

Shrnu-li tedy, pak na otázku „Čemu věříme?“ lze odpovědět ve třech bodech:

1. Spolu se všemi křesťany na planetě tomu samému – Ježíš Nazaretský je Boží Syn, který přišel na tento svět, zemřel na kříži za naše hříchy, třetího dne vstal z mrtvých, čekáme jeho druhý příchod.

2. Jako českobratřští evangelíci klademe důraz na lidský intelekt, na pochopení a teprve v druhé řadě je pro nás důležité emocionální prožívání či liturgie.

3. Zde v Braníku pak mírně odchylně od většiny sborů naší církve přece jen klademe důraz na osobní přiznání k této zvěsti a na proměnu života každého jednotlivce, který v Ježíši Nazaretském pozná onoho Božího Syna, který právě pro něj přišel na tento svět, právě pro něj zemřel na kříži za jeho hříchy, a jako vzkříšený právě pro něj přijde na konci časů. ■

TROJKŘEST

O svatodušní neděli 8. června byli pokřtěni:

Michaela Trinity Mazná Anna Gwen Procházková Daniel Amos Friedrich

V křestním kázání (Sk 2,1–16) si vyslechli tato slova:

Míšo, Aničko, Danieli, Tadeáši, Aničko, Davide a Bětko, potažmo pak všichni ostatní bratři a sestry,

z té svatodušní události vytáhnu její samotný závěr. Začátek Petrova kázání, kterému se ještě budeme věnovat. Ta zápleтка s opilstí nám v tuto chvíli bohatě stačí. Připadá mi, že se v ní skrývá velmi důležité varování pro náš vztah k okolí. Pro situaci, kdy se budeme chovat podle nejlepšího vědomí a svědomí jako křesťané, kdy k tomu budeme dokonce posílení, vybaveni přírodním působením Ducha svatého, ale stejně to někde zaskřípe.

Situaci si celkem snadno dokážeme představit tak, jak jsme příběh slyšeli. Hukot z nebe přilákal spoustu zvědavců a ti teď sledují, jak těch pár desítek lidí jak o překot hovoří ve všemožných jazycích cosi o Bohu a jeho díle. Učedníci prožili doposud nejzřetelnější vstup Boží moci do svých životů. Objektivně si

je Bůh použil k zázraku. A stejně to nefunguje automaticky jako argument, kterým by přesvědčili všechny ty, kteří se shromáždili okolo domu.

Jsou letnice, v Izraeli dozrává víno, burčák mají na každém rohu. Jistě by nebyl takový problém, aby se apoštolové už v devět hodin dopoledne namazali. To je první „racionální pokus“ o vysvětlení toho, co se děje. Alkohol uvolňuje přirozené zábrany a tihle chlápci se teď předhánějí, kdo umí odříkat nějaký ten žalm či co ve více řečech!

Tohle je úvaha některých lidí. „Posměváčků“. Asi to tak bylo vždy, ale přesto mi připadá, že právě výskyt „posměváčků“ je něco, co popisuje dnešní dobu lépe, než co jiného v Bibli. Jestli je něco typické pro naši zem a pro lidi, se kterými se budete setkávat, když se dostanete mezi kritiky církve, tak posměšky budou to nejčastější. Nic nebrat vážně. Všem se prostě jen tak zachechtát. Jak se říká „shodit to se stolu“. Jen vzácně se setkáte s vážně míněnými argumenty, s touhou po diskusi.

V tuhle chvíli je potřeba pochválit apoštola Petra, protože se nenaštval, nebouchl, nekřičel, nenadával, ale snažil se vysvětlit, o co v té situaci jde. Že tu jedná Bůh, že se naplňuje dávné Jóelovo proroctví. Petr se nenechal těmi posměváčky vyprovokovat, ale ani strhnout k tomu, aby přistoupil na jejich téma diskuse. Možnost opilosti odmítne prvním, co ho napadne (a ten argument, že je moc brzy ráno, je fakt hodně slabý!), ale ti, kdo ho řekli, jsou posměváčci. Jim nejde o diskusi, ale o posměšky. Proto nemá smysl diskutovat s nimi o alkoholu, ale v klidu vysvětlovat, co je opravdu důležité.

Nemáme jak zjistit, jestli některý z těch posměváčků nakonec byl mezi těmi třemi tisíci, kteří byli po Petrově kázání pokřtěni. Osobně si myslím, že žádný. Přesvědčit posměváčka je nadlidský úkol. Ale to, že se Petr nenechal vyprovokovat a dobře využil daru, který právě dostal, to svůj dobrý výsledek mělo. Tohle znám. Mnoho rozhovorů dopadlo tak, že jsem sice nepřesvědčil toho, s kým jsem diskutoval, ale lidé okolo naslouchali a díky našemu rozhovoru se dostali někam dál.

Poučení z falešného obvinění z opilství tedy zní: To, že se necháte vést Bohem, ještě neznamená, že to všechny okolo Vás přesvědčí. Ale když vydržíte, k dobrému to nakonec bude. Když necháte skrze sebe působit Boha, dost často to dopadne jinak, než jste čekali, dost možná jinak, než jste si přáli, ale určitě to dopadne dobře.

Amen

DIAKONIE

Drobnosti pro azylový dům Diakonie ČCE

Možná jste si všimli výzvy na nástěnce v předsíni. Někteří si nejen všimli, ale i okamžitě zareagovali. Pro ty, kdo si dosud nevšimli, uvádíme text dopisu Josefa Zemana.

Odstavec „Seznam poptávaných drobností“ se pravidelně aktualizuje. Do odstavce „Dodali jste“ přibývají díky vám další položky.

Náš sbor má patronát nad střediskem Diakonie ČCE starající se o 5 azylových domů, ve kterých se ročně vystřídají desítky lidí. Tito lidé jen díky těmto domům nežijí na ulici. Velice často se jedná o celé rodiny, které žijí opravdu velmi, velmi nuzně. Práci s imigranty má zde na starosti sestra Alena Fendrychová, na jejíž popud zde občas pořádáme sbírky.

CO JSOU DROBNOSTI?

Přesto jsme se rozhodli požádat Vás pravidelně o aktuální potřeby nefinančního charakteru a nevelké hodnoty, které třeba máte doma zbytečně a které by mohli významně pomoci jinde, a to právě v těchto azylových domech. Může se totiž občas stát, že někdo z nás potřebnou věc doma přechovává, neboť mu ji bylo líto vyhodit, a to třeba i řadu let. Také je možné, že jste v nedávné době uvažovali o tom si tuto věc pořídit novou a čekáte na vhodný okamžik. Vězte, že právě nastal! Mějte však na paměti, že se vždy musí jednat o věci, které sice nemusí být nutně nové a nepoužité, avšak v každém případě použitelné a funkční.

SEZNAM POPTÁVANÝCH DROBNOSTÍ V TÝDNU 22/2014

až 10 ks utěrek * až 50 ks mýdel * šampóny * malá lampička na čtení * zachovalé pánské přezůvky

DODALI JSTE JIŽ DO AZYLOVÝCH BYTŮ NÁSLEDUJÍCÍ DROBNOSTI

3 ks kuchyňských židlí * 2 ks vysavačů * varnou konvici * 6 ks hrnečků * elektrický vařič * sada talířů * 2 ks koberců * 3 ks příborů * 5 ks hrnců s pokličkou * 2 ks pánví

Všem dárcům velice děkujeme!

PŘEDÁNÍ

Pokud zjistíte, že můžete kteroukoli věc postrádat, vězte, že shromaždižtě je opět v sborovní kanceláři po domluvě s bratrem farářem, Alešem Drápa-lem či Josefem Zemanem. Za jakoukoli z těchto drobností vás vděk nemine!

S přepravou vám případně rád pomůže bratr Zeman 724 339 633. ■

HLEDÁME BYDLENÍ

Brána není inzertní časopis, nicméně výjimky občas potvrzují pravidlo. Zvláště jedná-li se o bratry, kteří potřebují pomoc. Děkujeme za Vaši pozornost:

- Již několik týdnů k nám dochází bratr Mihál Rubis, ukrajinský dělník maďarského občanství, z Podkarpatské Rusi. Povoláním veterinář, nyní v Praze montuje vzduchotechniku, vykonává i další práce. Bydlí na svobodárně v Modřanech, hledá pronájem bytu 2+1 nebo většího 1+1, aby za ním mohla přijet žena s dcerou. Kdekoli v Praze, cena dohodou kolem 9.000 Kč/měsíc včetně všech poplatků a energií. Mobil 775 387 225, rubismisa45@gmail.com.
- Do našeho sboru chodí také bratr Pavel Sivák, který shání pronájem bytu 1+kk v Praze, do 6.500 Kč/měsíc včetně všech poplatků a energií. Mobil 777 178 721, pavel.sivak@seznam.cz. ■

ÚMRTÍ

5. června jsme se rozloučili s bratrem

MARTINEM KOŠKOU

který po celoživotním boji s nevyлčitelnou chorobou odešel ke svému Pánu ve věku nedožitých 36 let.

DOPIS NEPÁLSKÉHO STUDENTA

se značným zpožděním jsme dostali následující dopis:

Členům sboru v Braníku

Mnoho pozdravů vám všem ve jménu našeho Pána Ježíše Krista. Moc mne těší, že vám mohu napsat další dopis. Mé studium zde na teologickém semináři dobře pokračuje a z milosti Boží jsem v pořádku. Doufám, že i u vás je vše v pořádku. Je to tak?

Děkuji za dopis. Jsem rád, že na Vánoce ve vašem sboru máte vánoční hru, na kterou přicházejí kromě členů sboru i hosté.

Zde u nás jsme před počátkem vánočních prázdnin měli několik programů, kde se zpívaly koledy a další křesťanské písně. Přišlo i hodně hostů. Jsem rád, že také mohu zpívat ve sboru. Nakonec byla i slavnost s obcerstvením pro všechny studenty i zaměstnance. Další den se větší část studentů rozjela do svých domovů na zimní prázdniny.

Já jsem tentokrát cestoval do Nepálu přes hlavní město Indie Dillí a domníval jsem se, že by to mohla být jednodušší cesta, než jak jsme jeli minule. Ale byl to omyl a ukázalo se, že jsme měli po cestě hodně problémů s přestupováním, vůbec se dostat do vlaku a podobně. Cestovali jsme tři, dvě sestry a já. Já jsem jel do dětského domova, kde jsem vyrůstal od svých 9 let, abych tam pomohl připravit program pro děti na vánoční svátky, hlavně různé hry a také jsem byl pověřen vedením dětského pěveckého sboru. Byly to krásné Vánoce i Nový rok. Třetího ledna jsem se musel vydat na zpáteční cestu do semináře. Sešli jsme se čtyři, kteří jsme cestovali společně. Před hranicemi se připojili další čtyři studenti. Cesta probíhala bez větších problémů, Bohu za to dík.

V tomto semestru mám celkem 7 předmětů. Dozvídám se tolik nových věcí! Dostali jsme také výsledky za minulý semestr. Získal jsem 2,67 bodů ze tří.

Měli jsme také výlet ze školy na horu Massuri – což je místo, kde tady v Dehradunu je v zimě sníh, ale já jsem nemohl jet, protože jsem byl zrovna nemocen.

V únoru se pořádá zimní festival, který napomáhá shánění sponzorů pro seminář.

Jsem velmi vděčný Bohu, že je ke mně tak dobrý, že i když mne nemohla zaopatřit má rodina, On mne zaopatřuje a dal mi i vás, kteří mně pomáháte. Já se vám nemohu odvděčit jinak, než, že se za Vás stále modlím. Také se modlím, abyste mohli postavit tu klubovnu vedle vašeho kostela. Ještě jednou vám děkuji.

Daud Tamang

PŘEJEME VÁM KRÁSNÉ PRÁZDNINY BOHATÉ NA SLUNCE, ZÁŽITKY, MILÁ SETKÁNÍ

desatero pro děti – před odjezdem na prázdniny

- 1) Rozluč se s rodiči, ale ne s Pánem Bohem.
- 2) Nezapomeň si vzít do batohu bibli a zpěvník.
- 3) Vezmi si dobré boty, které by tě zavedly i do kostela.
- 4) Drž se všech dovolených cest, ale nesejdi z cesty Boží.
- 5) Udržuj se na správné cestě kompasem a modlitbou.
- 6) Odpočiň si o samotě, ale nezapomínej na Společenství.
- 7) Nasad' si brýle proti slunci, ale ať ti nezastíní Boha.
- 8) Nezanedávej po sobě smetí, ani jím nezanášej svoji duši.
- 9) Neházej po cestě kameny, ale úsměvy.
- 10) Vrať se domů odpočatější a lepší. ■

**Vítáme pokřtěné
ve společenství
branického sboru.**

Více na straně 13

OBSAH 6/2014

Vítejte	2
Pravidelný sborový program	
O čem jednalo staršovstvo	3
Zápis z 747. schůze staršovstva z pondělí 9. 6. 2014	
Svatodušní svátky	4
Svatodušní zamyšlení Ludka Rejcherta z roku 2000	
Hudební nešpory	5
Jiřina Adamcová	
— rozhovor Zdeňka Kříže s Jiřinou Adamcovou	6
— Vernisáž – ze zahajovacího proslovu Kornélie Kovářové	8
Noc kostelů – Čemu věříme	10
Trojkrěst	13
O svatodušní neděli 8. června byli pokřtěni Michaela Trinity Mazná, Anna Gwen Procházková a Daniel Amos Friedrich	
Diakonie – drobnosti pro azylový dům	15
Hledáme bydlení	16
Úmrtí – zemřel bratr Martin Koška	16
Dopis nepálského studenta	17
Přejeme vám krásné prázdniny	18
a ještě jedna fotka z „trojkrřtu“	18
Obsah a tiráž	19

BRÁNA

měsíčník pro členy a příznivce sboru ČCE Praha-Braník

XX. ročník, číslo 6/červen 2014

Vychází každou 3. neděli v měsíci

Redakce: Růžena Černá

Redakční rada: Jiří Holý, Jaroslav F. Pechar, Aleš Drápal

Sazba: Miloš F. Pechar

Redakční uzávěrka časopisu je vždy 2. neděli v měsíci,
příspěvky předávejte redakční radě nebo e-mailem: mscerny@volny.cz

Fotografie z „trojkrřtu“: Klára Mazná

Fotografie na obálce: z vernisáže výstavy Jiřiny Adamcové

